

der berettiget. Ønsket gik jo ud paa at komme til nogen Besparelse i Statens Trykningsudgifter for saa vidt angaar Ministerialtidende, saaledes at vi ved en Omordning af Forholdene med Hensyn til Trykning af Statstidende ogsaa kunde naa til en mere tilfredsstillende Ordning af Bekostningen ved Trykningen af Ministerialtidende. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Sagen. Jeg tror, at det allerede er oplyst enten gennem Anmærkningerne til Finansloven eller ogsaa ved en Udtalelse af Finansministeren, at Spørgsmaalet om Ministeriernes Papir- og Trykningsudgifter i Henhold til Finanslovkommisionens Indstilling er gjort til Genstand for nærmere Overvejelse i Ministeriet, idet de forskellige Ministerier have indsamlet eller ere i Færd med at indsamle Oversigter over deres samlede Udgifter hertil. Naar dette Materiale foreligger, og der har været den fornødne Tid til Overvejelse og Forhandling, vil Spørgsmaalet blive taget op til endelig Afgørelse. Det er mit Haab, at Spørgsmaalet kan tages op sammen med Spørgsmaalet om en Omordning af Statstidende, baade for saa vidt Bekendtgørelserne angaar og navnlig for saa vidt angaar Papir og Trykning. Og isaa Henseende haaber jeg som sagt paa, at der skal kunne naas et gunstigt Resultat; men det er ikke muligt paa nærværende Tidspunkt at sige noget bestemt om, hvad disse Overvejelser ville resultere i, eller hvilke Resultater der vil naas. Jeg tror, at det maa være tilfredsstillende for det ærede Medlem.

Poul Rasmusen: Den ærede Ordfører talte om, hvorvidt en dygtig Mand kunde skabe en større Indtægt af Statstidende, end Staten gør. Jeg skal ikke i al Almindelighed indlade mig paa at diskutere specielt dette Spørgsmaal med det ærede Medlem, men jeg vil dog sige, at der er vist ikke ret mange, der tvivle om, at en virkelig dygtig Mand vil kunne faa mere ud af Tingene i det praktiske Liv end et Statskontor. Den ærede Ordfører oversaa imidlertid ganske, at der er en anden Side af Sagen, nemlig Spørgsmaalet om Udgifterne, og der tror jeg nok, at den ærede Ordfører med hans Erfaring vil indrømme mig, at der neppe kan være den mindste Tvivl om, at en dygtig Mand vil kunne bringe Udgiften betydelig længere ned, end det kan ske under Statsdrift. Hvis f. Eks., som nævnt, en Bogtrykker havde dette Arbejde ved Siden af sit Trykkeri, og han i Forvejen havde sit Kontor, tror

den ærede Ordfører saa ikke, at der kunde spares betydeligt paa mangfoldige Omraader? Vi kunne ogsaa tage det Tilfælde, at Statstidenden drives sammen med et andet Blad. Jeg vil bede den ærede Ordfører som gammel Bladmand blot tænke paa en enkelt Ting som Distribueringen, og der er jo ogsaa mange andre Forhold, der kunde virke ind.

Naar den ærede Ordfører følte sig saa forskrækket ved, at det blev en Genindførelse af Privilegiesystemet, har jeg jo netop taget mit Forbehold i saa Henseende. Og den ærede Ordfører kan i hvert Fald ikke i samme Øjeblik sige, at det vilde være en Fordel for et enkelt Blad overfor de andre at faa disse Annoncer, thi ved at sige det maa han jo sige til sig selv, at saa vil det Blad, der faar denne Fordel, ogsaa kunne gøre det betydelig billigere, end Staten kan. Det praktiske Liv har jo vist, at da „Berlingske Tidende“ blev af med sit Privilegium, havde det sikkert ikke økonomisk set nogen Tilbagegang til Følge med Hensyn til Abonnement og Udbredelse.

Overfor den højtærede Minister skal jeg kun sige, at de Henvendelser, den højtærede Minister har faaet, ere et Tidens Tegn. Naar den højtærede Minister har faaet disse Henvendelser, inden Betænkningen er afgiven, viser det, at Sagen ligger i Luften. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen har vidst, at dette vilde blive fremdraget. Det er netop Tegn paa, at det er en Sag, der ligger saa aabenbar, der ligefrem ligger i Luften. Man har ligefrem haft en Fornemmelse af, at det var den Vej, Lovgivningsmagten kunde finde paa at gaa, ellers kunde den højtærede Minister ikke have faaet disse Henvendelser. Og naar disse enkelte Mennesker, der have henvendt sig, straks have trukket sig tilbage, fordi de ikke kunde faa den fulde Udnyttelse, idet de ikke i Særtrykket kunde faa optaget alle de Annoncer, de vilde, mener jeg ikke, at det i nogen Maade kan have nogen som helst Indflydelse paa den Stilling, man skal indtage. Man skal ikke tro, at det, at en Mand, der henvender sig, ikke i Øjeblikket faar alt, hvad han nu lige ønsker, er Tegn paa, at der ikke senere med Fordel kan forhandles med ham eller andre. Det, jeg tænker paa med Forholdet til et andet Blad, er dette, at dette andet Blad selvfølgelig skulde kunne indeholde andre Annoncer tillige, men at Statstidenden skulde gaa ud som et Særtryk, som et Tillæg til det store Blad, og skulde kunne